

Byla jedna sیرá vdova,
sedem synů ona měla,
sedem synů, ósmú céru,
pěkným ménem Katerinu.

A tak si s ří hore védla,
žádnému jí dat nechtěla,
dařatě ju za Janíčka,
za Janíčka za zbóníčka.

Janíček je čirý zbóník,
on ví v horách každý chodník,
každý chodník, každú cestu,
kerá ke kerému městu.

V noci vyšel, v noci přišel,
nikdy doma nepoležel;
donésel í šátek bílý
a všecek býl skrvavený.

Kázal í ho mydlem prati,
nedál í ho rozvíňati;
z mydla prała, rozvinula,
bílú ruku vyvinula.

Co's porobił, Janko, zlého,
dyž's ty zabíl bratra mého,
bratra mého najmladšího,
to je vlastní ruka jeho.

Dyž byl věter, neslyšel sem,
a tma bylo neviděl sem.
Katerinko, ženo moja,
pro Boha, neprozraduj ňa!

Ach co bych za žena byla,
dybych muža prozradiла!
Ach co bych za sestra byla,
dybych bratra zatajila!

Katerina nemeškała,
hned rychtárom vědět dala:
Sud'te, páni, podla práva,
mám já muža, ale vraha.

On ně bratra uvrahovál,
mně by smutněj tak udělal.
Běž, Kačenko, běž ty domu,
zabav ho doma hodinu.

Katerina nemeškała,
hned ona domu běžala;
snídaníčko mu chystala,
leda *) ho doma zdržala.

Ja Janíčku, drábi idú,
koho nám tu vázat budú?
Katerinko, ženo moja,
ne tak's ty ně slubovala!

Hned ho vzali a zvázali
a na vůz ho položili.
Pod', Kačenko, ke mně k vozu,
nech sa rozlúčime spolu.
Běž, Janíčku, mezi vrahů,
já ostanu mladú vdovú.

35. b)

Z N. Lhotek.

Mírně.

Za há - jí-čkem za ze - le-ným, ej za há - jí-čkem za ze - le-

ným, ej o - re dyév-ča voł-kem je - dným.

*) leda = aby.